

GRIVICA EMLÉKÉRE (1933—1973)

Negyven éve, hogy Grivicán megszólaltak a szirénák. Kerek negyven éve, hogy ünnepeljük ezt a napot. És emlékezünk rá a jövőben is, kerek és nem kerek évfordulók alkalmával, mint a németországi fasiszmus uralomrajutását követő időszak első nagy európai, nemcsak gazdasági, hanem politikai jellegű munkásmegmozdulásra. Méltatni fogjuk mint a kommunisták vezette egységes szakszervezetek mozgósító erejének bizonyosságát. Kegyelettel gondolunk elesett hőseire mint a kizsákmányolás föl-számolásáért vívott történelmi küzdelem vértanúira. Büszkék leszünk erre a napra mint olyan alkalomra, amikor a romániai dolgozók nemzetiségre való tekintet nélkül Bukarestben és a Prahova völgyében, Kolozsváron és Temesváron együtt emeltek barikádokat a proletár internacionalizmus jegyében.

De főleg mint a harc, a forradalmi láng napját emlegetjük majd ezt a napot. Mert noha letörték a sztrájkot, mégis dicsőséges volt, megérte az erőfeszítést. Mert csak a tespedés, a meghunyászkodás hiábavaló, az igazságért vívott harc ellenben föl-ráz, megmozgat; Grivița is repesztgette a régi rend eresztékeit, tapasztalattal vértette föl a proletariátust, bizakodással erejét és jövőjét illetően. Ez Grivica örök érdeme s az előtte s utána vívott osztályharcos megmozdulásoké; nélkülük nem tehattünk volna meg napjainkra oly nagy utat. Grivica dicsősége örök, ünneplése mindig idő-szerű és tanulságos.

SALAMON ERNŐ

FEBRUÁRI MUNKÁSÉNEK

Ideje van hadnak, haragnak, a reggelek fagnak s harapnak.
Az elsápadás közelebb jár, ez már február, s jó, hogy ez már.
Vadvíz nem hív, és nem hív egység, lakást vett ki a kegyetlenség.
Törött a népség s tör a gazda, nem tör gazba, de tör igazba.
Ígás a népség, szeg az ostor, a sortűz úri s vérbe kóstol.
Nekünk a juss a fáj és a nem, kötél kötözget még ha nem.
Köd köpdős, tűznek száraz ág nincs s már vár társsal vágy s az ágy.
És nem vár munka s nem kenyér, de rossz a vér s gonosz a vér.
Kopik a rongy, bolond a gond, ütésre késztet, sorba bont
Sorba cibálgat, sorba bánt, de nem fél nőnk, gyermekünk s apánk.

1933

ION BĂNUȚĂ

MEGIDÉZTEM SZERELMEM

Megidéztem Szerelmem, a régit, harminchárom
teléből, s most a téli utcákat véle járom.
Bátortalan Szerelmem, ne félj te már, ne féljél,
mint akkor februárban, midőn kivette éltél!

Hajad deres, hisz útunk nehéz volt, csupa gát volt,
Prométeusz nagy álma hatotta át a sztrájkot,
a véres küzdelmekben az ő hév vágya tört föl,
hogy egyszer, szent Szerelmem, föltámadhass a ködből.

Most itt mellettem még a hajnaló Grivicán át,
szívedben hordva most is azoknak szíve-lángját,
kik a vörös Erődben, a harc és a szabadság
nevét kiáltva, vérük a szomjú földnek adták.

Ó, régi szép Szerelmem, te mindig új s megejtő,
kit harmatfrissességgel hintett be könnyű felhő,
te, ki uralkodsz, tiszta arcokkal körbevéve,
a márványlépcsőkön most a palotába lépj be!

Megidéztem Szerelmem, a régit, harminchárom
teléből, s most a fényben Grivicát véle járom,
hogy lássátok. Szégyenlős s félénk, mint hajdanán ő...
Tán fel se tudja fogni, hogy Ó itt a királynő.

KISS JENŐ fordítása

Szőnyi István: Nem felejtünk

